

A vértanúk exegézise

Az alábbiakban [Barsi Balázs OFM](#) atya gondolatait tesszük közzé, amelyekkel az „*Övék a mennyek országa*” című új dokumentumfilmre, valamint az újrահázasodott elvált hívek áldoztatásának vitájára reflektál. A filmet Siklósi Beatrix és Marossy Géza készítették, Bőjte Csaba ferences testvér, Hölvényi György európai parlamenti képviselő, és Sajgó Szabolcs jezsuita atya közreműködésével. A film [első](#) része, [második](#) része, és [harmadik](#) része is az interneten megtekinthető.

A filmet nézve látom a szír keresztény asszonyt, akinek három fiát kivezetik a muszlim terroristák az udvarra. Mindegyiktől megkérdezik: „*Keresztény vagy-e?*” A felelet: „*Az vagyok, és mindhalálig az is maradok.*” Mindhármat megölik.

Ugyanakkor Krisztus Egyházán belül a csűr-csavar teológusok azt állítják, hogy a nemi gyönyörhöz az embernek olyan abszolút joga van a szentségileg érvényes házasságon kívül (elvált és másik partnert találtak esetében), hogy ez a jog egyes esetekben együtt maradhat a Krisztushoz való tartozással annyira, hogy az így élők meg is áldozhatnak.

Hol van itt a hit belső logikája? Egyrészt az Isten Fiához, Jézus Krisztushoz való tartozás megköveteli a vértanújelölttől az élet odaadását, a földi életről való lemondást az örök élet (a Jézussal való kapcsolat) érdekében. Ezek a fiatal emberek ezzel az odaadással lemondtak mindenféle törvényes és törvénytelen módon szereshető nemi gyönyörrel, amikor vállalták a vértanúságot. Másrészt a nemi gyönyörhöz annyira joga lenne a Krisztushoz tartozó embernek, hogy azt fölébe helyezhetné a Krisztussal való kapcsolatának, és ezt bizonyos esetekben még a szentáldozással is szentesíthetné?

Erre azt mondhatná valaki, hogy a vértanúság előtt megtorpanó hittagadó is áldozhat, ha megbánja a tagadását, és feloldozást kap. Igen ám, de a megbánás lényege az ő esetében éppen az, hogy egyszer és mindenkorra elítéli a hittagadását, és hasonló helyzetben vállalja a vértanúságot.

Az érvényes szentségi házasságon kívüli nemi kapcsolat (férfi és nő között) – amely házasságtörés Krisztus kifejezett szava szerint – szintén megbánható, feloldozható, ha erről a nemi kapcsolatról lemond a keresztény. Akkor áldozhat is.

Melyik lemondás a nagyobb? Nyilván a földi életről való lemondás. Az Úrhoz való tartozás lényege követeli meg a kereszténytől bizonyos helyzetben a földi életről való lemondást. Az életről való lemondás viszont magába foglalja a nemi gyönyörrel való lemondást is.

Egyetlen Egyházban hogyan lehet két totálisan ellentétes magatartást fenntartani? Sehogy! Ez rést ütne a Krisztussal való kapcsolaton, és lerombolná a szentségeket (gyónást, áldozást, a papságot, hiszen a pap hite és lelkiismerete kényszerítve lesz arra, hogy ezeket megáldoztassa). Ezzel az Egyház egységén ütnék rést. Sőt magán az emberiség lehetséges egységén, mert a házasság isteni intézménye eleve az emberiség forrása és egybetartója.

Ritkán említik ezekben a kérdésekben az elváltak és új kapcsolatban élők elhagyott gyermekeit. A vértanúk gyermekei árvák (félárvák) maradnak, de a vértanú szülő példája által mélységesen oda lesznek kapcsolva Krisztushoz, aki a mi életünk (ld. Origenészt és vértanú édesapját!).

Az elváltak gyermekei, ha a szüleik önmegtartóztató életet élnek, ugyancsak mélységesen oda lesznek kapcsolva Krisztushoz, és ekkor bennük nem csorbul a házasság fölbonthatatlanságának Istentől adott valósága sem.

Nem arról van-e szó, hogy korunk bálványistene lett a nemi gyönyör, amelyhez való görcsös ragaszkodás mindent felülír, még a Krisztushoz való tartozást is?

A vértanúk vére azért ma is a jövő kereszténységének a magvetése, mert a vértanúságuk az egyetlen hiteles, egzisztenciális exegézise (szövegmagyarázata) Isten Fia Evangéliumának.

A vértanúk egyházában megszűnnek a viták az elváltak és új kapcsolatban élők megáldoztatásának lehetőségéről.

A vértanúk egyházában újra megjelennek a szüzek mindkét nemből – és egy új, életerős teológia jelenik meg, amely maga alá temeti a békeidők csúr-csavar teológiáit. A vértanúk személy szerint felszólítanak mindegyikünket, hogy egy polgári és kényelmes kereszténységből az életszentség útjára lépjünk.

Akik azt hiszik, hogy a törvénytelen kapcsolatban élők áldozásának kérdése el van döntve, azok megáldoztatásának javára (bizonyos esetekben), fontolja meg, hogy a következő három idézet kitörölhetetlenül a Szentírás része, tehát Isten kinyilatkoztatásának írásban rögzült üzenete:

„Mindaz, aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságot tör; és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, az is házasságot tör.” (Lk 16,18)

„...a házasságtörőket megítéli Isten.” (Zsid 13,4)

„Aki tehát méltatlanul eszi a kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg tehát az ember önmagát, és úgy egyék e kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg a testet, saját ítéletét eszi és issza.” (1 Kor 11,27-29)

Fr. Barsi Balázs OFM
(<http://katolikusvalasz.blog.hu>, 2018. 05.28.)
(Tengernek Csillaga XXIII/4.)